

A stylized illustration featuring large, abstract flowers in shades of orange and red, with dark blue stems and leaves. The background is a light pinkish-beige. The text is overlaid on the top left flower.

Olin sulle hyvä
ja sä käytit
sitä hyväksi

Janina
Finnholm

OLIN SULLE HYVÄ JA SÄ
KÄYTIT SITÄ HYVÄKSI

JANINA FINNHOLM

OLIN SULLE HYVÄ JA SÄ KÄYTIT
SITÄ HYVÄKSI

© 2025 Janina Finnholm

Kustantaja: BoD · Books on Demand,
Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki,
bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH,
Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9727-3

Olisi pitänyt tietää, että mä olen hänelle liian hyvä

LUKU 1. En mä ole paha

Micke

Vihaan mun elämää. Vihaan itseäni. Vihaan minkälainen olen. Miksi en voi olla joku muu? Mitä paha olen tehnyt, että olen saanut tällaisen elämän itselleni? Tai, kyllähän minä itsekin tiedän, että olen tehnyt paljon paha. Olen ansainnut tämän kurjan olon.

Onneksi sataa kaatamalla vettä. Ainakaan kukaan ei voi nähdä kyöneleitäni. Mun kurkkua kuristaa. Mä haluaisin itkeä ääneen. Mä haluaisin huutaa. Haluaisin kertoa, että mulla on paha olla. Mulla on niin hiton paha olla. Miksi kukaan ei näe sitä? Miksi kukaan ei näe, että olen väsynyt? Mä en

jaksa enää elää. Mun elämä on niin paskaa. Mä olen turha ihminen. Yksinkertaisesti olen hirveä.

En halua kenellekään mitään pahaa. En mä oikeasti ole paha. En, vaikka näytänkin siltä. Se on vaan mun ulkokuori. Mutta en halua oikeasti ketään satuttaa. Ei se koskaan ole ollut tarkoitukseni.

Olen kävelemässä kotiin. Kaislamäen samat talot tönöttävät paikoillaan. Miksi asun täällä? Hiton Kaislamäki. Näin perinteisesti sunnuntai aamupäivällä olen menossa kotiin tuntemattoman tytön luota. Olin päätenyt hänen luo eilen yöllä ja olihan meillä muistaakseni ihan hiton hauskaa, mutta mä olin myös aivan hiton kännissä. Yritin lähteä hiljaa pois talosta, mutta se ei tietenkään onnistunut vaan tyttö heräsi. Hän kysyi mihin olen menossa ja kylmänviileästi kerroin, että kotiin. Tyttö sitten sanoi, että oli olettanut, että jäisin pidemmäksi aikaa. Niinhän ne kaikki aina. Kaikki aina näkee minussa jotain enemmän, vaikka en ole. Tytöt haluavat musta jonkun unelmapoikaystävän. Ei musta ole sellaiseen. Mä aina tavalla tai toisella satutan niitä eikä ne ansaitse sellaista.

”Hei, onko sulla kaikki hyvin?” Kuulen lempeän äänen kysyvän. Edessäni seisoo poika, varmaan mun ikäinen. Tuo sateen kastelema poika näyttää kuin joltain enkeliltä. Kirkkaat, blondit hiukset näkyvät hänen mustan piponsa alta. Kaunis. Poika on kaunis. Hänen hymynsä on niin lempeä, niin sydämellinen.

”On. Kuinka niin?” Kysyn vähän tylynä. En voi sille mitään, että muiden seurassa mun huonoimmat puolet tulee esiin.

”Mietin vain, kun näytät vähän surulliselta”, poika sanoo hymyillen pienesti.

”Aha. Mulla on kaikki ihan hyvin”, totean ilkeästi.

”Okei, no hyvä juttu. Mä olen muuten Luukas”, poika, Luukas mikä lie, kertoo ojentaen kättänsä mulle.

”Kiva”, vastaan pyöräyttäen silmiäni jatkaen matkaani.

Juuri tätä tarkoitan. Mä olen kylmä. Mä olen välinpitämätön. Olen ilkeä. Käyttäydyn kuin idiootti. Mutta se on vain mun ulkokuori. En mä oikeasti ole

tällainen. En näytä ikinä kenellekään oikeaa mua. Se pelottaa mua, ihan hitosti. En uskalla olla oma itseni. Eihän mulla olisi sen jälkeen ketään ympärillä. Jos ihmiset näkisi kuka oikeasti olen, niin ne varmaan juoksisivat karkuun. Ei täällä pärjää, jos on jotenkin erilainen. Ei kukaan mua kuitenkaan hyväksyisi. Enkä halua jäädä yksin.

Siksi olenkin suoraan sanottuna tällainen kusipää.

Poika kauniilla blondeilla hiuksilla ja lempeällä hymyllä kummittelee mielessäni. Luukas. Sehän kuulostaakin kuin joltain kreikkalaiselta jumalalta. Miksi hitossa ajattelen jotain tuntematonta poikaa? Pudistelen päätäni, jotta saisin työnnettyä kaikki omituiset ajatukset pois päästäni.

Valitettavasti se poika on pyörinyt päässäni jo muutaman päivän. En vain pääse hänestä yli. Kuka hän edes on? Ja mitä hän tekee täällä? Hän ei todellakaan ole Kaislamäeltä. Tunnen kaikki tämän pienen kylän asukkaat, eikä hän ole koskaan tullut mua vastaan. Ehkä hän on vasta muuttanut tänne? Tai

on käymässä jonkun luona? En kyllä ymmärrä kuka hitto haluaisi tulla tänne vapaaehtoisesti. Mä ainakin muutan täältä saman tien, kun täytän kahdeksantoista.

Mä en tiedä miksi, mutta haluaisin nähdä hänet uudestaan. Haluaisin kertoa hänelle mun nimen. Haluaisin olla ystävällinen enkä sellainen kylmä.

Se poika on liian kiltti sulle. Älä mene sen lähelle.

Ääni päässäni sanoo. Se on se, joka puhuu välillä viisaita. Ja se taitaa nyt olla oikeassa.

Mä tiedän, että hän on liian kiltti.

Sä kuitenkin vain satuttaisit sitäkin.

Mä tiedän.

LUKU 2. Luukas menee Kaislamäelle

Luukas

”Joo, äiti. Kyllä mulla on kaikki”, sanon rauhallisesti äidilleni, joka juoksee pää kolmantena jalkana etsien mulle tavaroita.

”Onko sulla riittävästi vaatteita? Entä sun maalaustarvikkeet? Sä kun et voi elää ilman niitä... Ja niin tietysti onhan sulla kumisaappaat? Ja-”

”Äiti, rauhoitu. Mä en ole menossa minnekään erämaahan. Kuopioon ajaa Kaislamäeltä vain tunti, enköhän mä pääse sinne, jos multa unohtuu jotain”, sanon lempeästi ottaen äitini olkapäistä kiinni, jotta hän tajuaisi rauhoittua.

”Aivan, joo. Sä olet oikeassa. Anteeksi, mä olen vain niin hermona”, äitini, nimeltään Katariina, huokaisee. Äiti on aina ollut todella ylisuojelevainen ja joskus se on hyväkin asia, mutta joskus se menee todella paljon yli. En mä siitä kuitenkaan jaksa sanoa mitään, koska tiedän, että äiti on sellainen vain, koska hän välittää musta eikä halua, että mulle käy mitään pahaa.

”Tiedän äiti, mutta mä olen jo kuusitoista. Kyllä mä osaan huolehtia itsestäni ja onhan mulla siellä Kaislamäellä mummi ja pappa”, muistutan äitiäni. Hän vain mutisee jotain, halaa mua todella pitkään ja sen jälkeen me vihdoinkin pääsemme lähtemään kohti asemaa.

Asemalla äiti halaa mua uudestaan ainakin kymmenen minuuttia putkeen ja mun täytyy suorastaan työntää hänet pois siinä vaiheessa, kun meinaan myöhästyä junasta. Toistan äidille niitä samoja mantroja kuten *joo joo kyllä mä pärjään ja joo äiti, mulla on kaikki*, jonka jälkeen kiiruhdan junaan.

Kun vihdoinkin löydän oikean paikan, laitan matkalaukkuni ylös tavaransäilytystilaan ja istun itse

paikalleni. Kaivan kuulokkeet reppuni pohjalta ja alan selvittelemään niitä. Tämän takia vihaan nappikuulokkeita. Niitä saa aina olla selvittämässä. Ihan sama, vaikka kietoisin ne jonkun paketin ympärille, ne ovat silti hetken päästä takaisin yhtä solmussa.

Pistän rauhallista musiikkia soimaan ja tuijotan ikkunasta ulos ihan kuin olisin jossain musiikkivideossa. Tiedän, että en ole ainoa, joka tekee näin.

Kaislamäen tutut rakennukset alkavat näkyä. Ihanaa nähdä mummia ja pappaa pitkästä aikaa. En ole nähnyt heitä varmaan puoleen vuoteen, mutta mulla on niin paljon tekemistä Helsingissä. Mä olen tosiaan taidelukiossa ja se pitää hoitaa kunnialla ja se on muutenkin mun intohimo. Ja kyllä he ymmärtävät, että mulla menee koulu edellä. On aina mennyt ja tulee aina menemäänkin. Aloitin taidelukion viime syksynä, vuoden aikaisemmin kuin muut mun ikäiset. Mun kanssa samana vuonna syntyneet aloittaa vasta tänä syksynä. Helsingin taidelukion henkilökunta

kiinnostui musta ja sain sinne stipendin ja sen takia aloitinkin aikaisemmin.

Mutta kuitenkin nyt aion tämän kesän viettää isovanhempieni luona, pitkästä aikaa.

Vapaa-ajan harrastukset vievät tietysti myös aikaa ja kavereitakin olisi kiva nähdä joskus. Mulla ei siis ole kauheasti ylimääräistä aikaa. Mutta ei se mua haittaa. Mä olen aina ollut sellainen ihminen, jonka täytyy koko ajan olla menossa, ja tekemistä täytyy riittää tai muuten tylsistyn. En oikein osaa vain olla paikallani.

Juna pysähtyy raiteelle kolme. Otan mun tavarat ja lähden kävelemään ovea kohti. Odotan, että kaikki muut menevät ensin. Tai, kaikki viisi ihmistä. Olen ystävällinen, jonka takia annan kaikkien muiden mennä ensin.

Raikas kesätuuli puhaltaa kasvoilleni, sillä sekunnilla, kun astun ulos junasta. Annan katseeni kiertää läpi pienen juna-aseman pihaa. Pian löydänkin isovanhempani vilkuttamassa minulle iloisesti. Hymy hiipii kasvoilleni ja vilkutan heille takaisin. Kävelen isovanhempieni luokse. Mummi antaa heti pitkän,

lämpimän halauksen. Sen jälkeen pappa halaa mua pikaisesti.

”Ihana nähdä sua pitkästä aikaa”, mummi sanoo iloisesti.

”Ihana nähdä teitä”, vastaan hymyillen. Mummi alkaa heti kyselemään, että onko mulla nälkä, olenko varmasti syönyt tarpeeksi, miten mulla menee koulussa ja kaikkea muuta tavallista mitä se kysyy joka kerta, kun näemme.

”Entä, miten sinun parisuhde elämä? Joko sulla on poikaystävä?” Mummi kysyy ihan yhtäkkiä, mikä saa minut tietysti punastumaan ihan päästä varpasiin. Mummi on kyllä niin symppis. Hän on aina ollut mulle kaikista läheisin. Vaikka äitikin on mulle todella tärkeä ja läheinen, olen silti kertonut kaikki asiat aina mummielle ensin. Äiti osaa olla joskus todella ennakkoluuloinen ja se onkin se syy miksi kerroin mummielle ensimmäisenä, että olen homo. Mummi totta kai oli tiennyt sen jo paljon aikaisemmin. Kun kysyin häneltä, että miten hitossa hän siitä tietää, hän vain vastasi, ”*kyllä mummi huomaa tällaiset asiat.*” Olin pelännyt, että

Luukas on ikuinen ilopilleri, se kävelevä auringonpaiste.

Luukas menee kesäksi isovanhempiensa luokse Kaislamäelle. Vaikka hän kuinka kovasti haluaakin viettää isovanhempiensa kanssa aikaa, ajatus pienestä tuppukylästä keskellä korpea ei houkuttele.

Siellä hän kuitenkin törmää suojamuurin omaavaan poikaan. Pojan surulliset, kylmät silmät vangitsevat Luukaksen katseen. Hänen on pakko saada tutustua poikaan.

Se on vain hankalaa sillä tuo poika on Micke Saari. Kaislamäen paha poika – tai niin hän antaa kaikkien ymmärtää. Todellisuudessa hän on kuitenkin vain särkynyt poika, joka pelkää olla oma itsensä.

Mitä heidän kahden välillä tapahtuu? Onko Luukas löytänyt elämänsä rakkauden?

BoD

9

789528

097273

